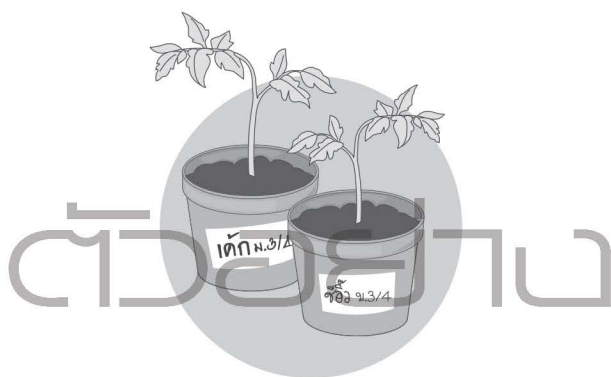

afterday เขียน

12%

sera มพ

12%

12%

afterday เยียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2349-5

ภาพปก

sera

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บู๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

ทุกคนต่างก็มีเซฟโซนของตัวเองที่ชวนให้รู้สึกกว้างใจได้กันใช่ไหมล่ะคะ ไม่ว่าจะเป็นบ้านที่แวดล้อมไปด้วยคนในครอบครัว โรงเรียนที่ได้ใช้เวลาร่วมกับเพื่อนอย่างสนุกสนาน หรือเซฟโซนของบางคนก็เป็นแค่คนคนหนึ่งที่ทำให้รู้สึกสบายใจตลอดเวลาที่ได้อยู่ข้างๆ กัน... 'ซีอีว' เองก็มีพื้นที่แบบนั้นกับเขาเหมือนกันค่ะ เซฟโซนของซีอีวมีชื่อว่า 'เค็ก' คนที่เป็นเพื่อนข้างบ้านซึ่งอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เกิด หัดคลานมาด้วยกัน ใช้เวลาในแต่ละวันอย่างมีความสุขร่วมกันเสมอ ซีอีวคิดอยู่ตลอดเวลาต่อให้ทุกคนบนโลกมองไม่เห็นเขาก็ไม่เป็นไร ขอแค่ยังมีเค็กอยู่เคียงข้างแค่เพียงคนเดียวก็พอแล้ว

แต่เมื่อเวลาผ่านไป เด็กทั้งสองคนก้าวเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น เค็กค่อยๆ แยกตัวไปมีพื้นที่ส่วนตัวที่ซีอีวเข้าไปอยู่ด้วยไม่ได้ ตอนนั้นเองที่ซีอีวน้อยเริ่มรู้ว่าเซฟโซนของตัวเองกำลังจะกลายเป็นพื้นที่สาธารณะที่เย่ไปกว่านั้นคือตัวเขากำลังไกลออกมาจากพื้นที่ที่เคยเป็นของตัวเองเรื่อยๆ ทำให้ซีอีวเริ่มไม่มั่นใจและใจเสียมากขึ้นทีละนิด กังวลว่าหากปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไป เซฟโซนของเขาจะเลือนหายไปราวกับไม่เคยมีอยู่จริง และนั่นก็ทำให้ซีอีวรู้สึกโกรธตัวเองที่ไม่เคยมีความรักกับใครมาก่อนจนไม่รู้จะทำอย่างไรเพื่อรังให้เซฟโซนอย่างเค็กอยู่เคียงข้างเขาตลอดไป... หากเป็นคุณที่กำลังเผชิญสถานการณ์นี้จะเลือกทำอะไร มีใครพอจะให้คำแนะนำซีอีวได้มั๊ยคะ

ด้วยไม่ตรีจิต

สำนักพิมพ์ไอเวอร์ไว

ຕົວຢ່າງ

• Prologue •

ความเป็นไปได้ที่คนที่เรารัก 'จะรักเราตอบ'

ผมเคยอ่านบทความหนึ่งในนิตยสารวัยรุ่นที่พี่สาวชอบซื้อติดมือมาบ่อยๆ เป็นหนังสือเล่มเท่ากระดาษเอสี่ที่ปกมันๆ หน่ย จีบทีไรก็ขึ้นให้เห็นรอยนิ้วมือ เนื้อหาในบทความนั้นเกี่ยวกับความเป็นไปได้ที่คุณจะสมหวังในรักครั้งแรก ผมลืมไปแล้วว่ารายละเอียดบอกว่าย่างไรบ้าง แต่ที่จำได้แม่นคือตัวเลข 12% ที่ด้านล่างของหน้ากระดาษ

มันเป็นตัวเลขที่น้อยและครึ่งๆ กลางๆ จนน่าหงุดหงิดเลยทีเดียว

แต่ก็เป็นข้อเท็จจริงที่ดูมีความเป็นไปได้สูงเมื่อได้ยินหลายคนบอกว่า 'รักแรกมักไม่สมหวัง' เพราะแบบนั้นผมถึงได้โกรธตัวเองเสมอที่ไม่เคยรักใคร มาก่อน...

ก่อนจะรู้ว่ารักเขา

• 1 •

สีดำเป็นสีไม่ดี สกปรกเหมือนรอยเลอะเปื้อนเสื้อซักไม่ออก
มันอาจจะไม่ใช่เรื่องบังเอิญ...ที่สีอิวก็เป็นสีดำ

หลายคนบอกว่าเป็นลูกคนเล็กที่น่าอิจฉาที่สุด
เพราะลูกคนเล็กมักจะน่ารัก ขี้อ้อน เข้ากับคนง่าย แม้จะเอาแต่ใจก็ไม่มีใครโกรธลง เป็นเหมือนจุดศูนย์กลางของบ้าน มีแต่คนรักและเอ็นดูไม่ว่าจะไป
อยู่ในสังคมไหนก็ตาม

'สีอิว' เป็นลูกชายคนเล็กของบ้าน

แต่ไม่รู้ทำไมสีอิวถึงไม่รู้สึกว่าตัวเองเป็นอย่างไรมาเลย

เด็กหนุ่มกลัดกระดุมเสื้ออยู่หน้ากระจก มองผมหน้าตัวเองแล้วคิดว่า
น่าจะถึงเวลาต้องเล็มออกแล้ว ถึงโรงเรียนจะได้ไม่ต้องเรื่องทรงผมเท่าไร
แต่ต้นเดือนหน้ามีตรวจะเปียบก็ต้องรีบร้อยนิตหนึ่ง

เสียงเคาะประตูดังขึ้นสองครั้ง จังหวะเดียวกับที่ยัดชายเสื้อเข้ากางเกง
ขาสั้นสีดำ

"สีอิวตื่นหรือยังครับ"

"แต่งตัวจะเสร็จแล้วครับเฮียเปา" รีบรูดซิป ใส่เข็มขัดให้เรียบร้อย
ก่อนจะเดินเร็วๆ ไปเปิดประตูให้

หลงเปายิ้มกว้างเมื่อเห็นหน้าน้องชาย "น่ารักมากครับคนเก่ง"

มือใหญ่วางลงบนศีรษะและลูบไปมาเหมือนที่ทำประจำ เฮียเปาเป็นคนใจดี ไม่เคยดู แถมยังมีขนมมาให้ตลอด เป็นพี่ชายที่น่ารักที่สุดในโลก

"เฮียยังไม่ไปมหา'ลัยหรอ ไหนเมื่อวานหม่าม้าบอกวันนี้เฮียเรียนเช้า"

"กำลังจะไปเนี่ยแหละ แวบมาดูว่าน้องตื่นสายหรือเปล่า"

"เมื่อคืนนอนตั้งแต่สามทุ่ม"

"ลงไปข้างล่างไป หม่าม้าทำข้าวต้มมัด"

"เดี๋ยวเอาใส่ถุงไปกินครับ อ้าวต้องไปปลูกผักด้วย"

หลงเปายิ้มมุมปาก พยักหน้ารับ ซึ่อ๊วเลยสะพายกระเป๋าใส่สีดำ ก้าวเท้าเร็วๆ ลงบันได ก่อนจะได้ยินเสียงหม่าม้าตะโกนมาจากข้างล่างว่าอย่าวิ่ง

บ้านของซึ่อ๊วเป็นอาคารพาณิชย์ติดถนนใหญ่สูงสามชั้นขนาดไม่ใหญ่มาก ชั้นล่างสุดด้านหน้ากันพื้นที่เปิดเป็นร้านชาลาเปากับติ่มซำ ซึ่งของโปรดเขาจะเป็นอะไรไปไม่ได้ นอกจากขนมจีบกุ้งลูกใหญ่ฝีมือหม่าม้า เด็กมัธยมต้นปีสุดท้ายวิ่งตรงไปยังบ้านข้างๆ ที่ใช้กำแพงร่วมกันอยู่ฝั่งนี้

กลิ่นหอมของเนยโรยมาเตะจมูกทันทีที่ก้าวพ้นประตู เด็กหนุ่มยิ้มกว้าง แล้วยกมือไหว้เมื่อสบตาเข้ากับเจ้าของบ้าน

"ซึ่อ๊วมาพอดีเลย" พร้าวประกาศอวยม "น้ำขึ้นไปเรียกเค้กหลายทีแล้ว หลับตุตุไม่ยอมตื่น วันนี้ก็ฝากด้วยนะครับ"

บ้านน้ำพร้าวมักจะมีกลิ่นหอมของขนมอบอบล้นเสมอ เพราะอีกฝ่ายทำเบเกอรี่ส่งให้ร้านค้าในตลาด เป็นขนมฝรั่งที่ดูแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับติ่มซำ และชาลาเปาของบ้านเขา ทั้งความรู้สึกหน้าตา กลิ่น และรสชาติ

คนตัวเล็กพยักหน้ารับ "ครับ" มองซ้ายมองขวา "น้องครีมออกไปแล้วหรอครับน้ำพร้าว"

"ออกไปแล้วครับ วันนี้ออกเร็วหน่อย คุณอามีประชุม" เธอเอ่ยปาก "น้ำทำแซนวิชไข่มะเขือเทศไว้ เอาขึ้นไปกินกับเค้กนะ"

"ครับ" ซึ่อ๊วรับจานที่มีแซนวิชสี่เหลี่ยมตัดพอดีคำดูน่ากินมาถือ "งั้นเดี๋ยวอ้าวขึ้นไปปลูกผักให้ นะครับ"

"ครับผม" หญิงวัยกลางคนยิ้มเอ็นดู "ขอบคุณนะครับ" มองลูกชายข้างบ้านวิ่งขึ้นบันไดไปชั้นบนเหมือนทุกวัน

ชีอิวก้าวเท้ายาวๆ ไปที่ห้องนอนเล็กชั้นสอง แทบไม่ต้องลืมตาเดินก็จำตำแหน่งห้องได้ เพราะต้องมาปลูกต้นไม้ที่เขาทุกวันตั้งแต่ประถม

ประตูไม้บานสีน้ำตาลอ่อนเปิดออกช้าๆ ชีอิวโผล่หน้าเข้าไปมองถอนหายใจเมื่อเห็นก้อนผ้าห่มบนเตียง ขยับเข้าไปในห้องแล้วปิดประตู ก่อนจะส่งเสียงเรียก "เค้ก"

"..."

ชีอิวขมวดคิ้วเล็กน้อย ขยับเข้าไปใกล้อีก วางจานแทนทีวีลงบนโต๊ะ แล้วนั่งยองลงข้างเตียง ดึงผ้าห่มที่ปิดหน้าคนยังหลับสนิทออก "เค้ก" เรียกดังขึ้นอีกหน่อย

"อ้อ..." เริ่มมีปฏิกิริยา

"เค้ก!"

เจ้าของชื่อนี้หันมาแล้วรีบตามอง สบตากันเล็กน้อยก่อนที่คนมาปลูกจะต้องร้องเสียงหลง

"โธ้ย!" ลูบหน้าผากตัวเองบ่อยๆ "ดีดทำไมเนีย เจ็บนะ"

"เสียงดัง"

"หนักงกว่าแล้วเหอะ"

คนยังมาชี้ตามุ่ยหน้า "ง่วง"

"ถ้าไม่ตื่นอ้าวไปก่อนนะ สายไม่รู้ด้วย"

พอถูกชู้ด้วยเสียงจี้มจ่าแบบนั้นแล้วคนที่ป่วนง่วงเมื่อครู่ก็อมยิ้ม "ขึ้นรถเมล์เองก็ตัวแบนพอดี"

"ขึ้นได้สบาย" ทำเก๋

"เดี๋ยวอาบน้ำแป๊บนึง" เค้กพุดพลาวยกสองมือเหยียดตึงบิดเอวคลายความเกียจคร้าน ก่อนจะลุกขึ้นนั่งขี้นมตัวเองไปมา "กินไรมายังอะ"

ชีอิวส่ายหน้า ชูถุงข้าวต้มมัดที่ถือมาให้ดู "หม่ำม้าทำข้าวต้มมัด"

"กินไประหว่างรอ เดี่ยวเค้กอาบน้ำก่อน"

"เอามาเพื่อเค้กด้วย แต่น้ำพรวทำแซนวิช" พูดแล้วก็ฉีกไปทำงาน แซนวิชที่วางอยู่บนโต๊ะ

เค้กพัยหน้ารับรู้ ลูกจากเตียงแล้วดึงผ้าเช็ดตัวที่พาดกับเก้าอี้มา คล้องคอ "อยากกินข้าวต้มมัด"

"เอามาเพื่อสองมัด เค้กกินพอเปล่า"

คนตัวโตมอ้ม "ของอ๊วกี่มัด"

"มัดเดียวก็อ้อมแล้ว"

เค้กส่ายหน้า "กินแซนวิชไปด้วย"

"รู้แล้ว เค้กไปอาบน้ำดี เดี๋ยวยังสายรถเมล์ถึงแน่นอนะ" ซีอิวบัดมือไล่ มองอีกฝ่ายหัวเราะแล้วเดินเข้าห้องน้ำไป ก่อนจะลุกไปนั่งลงบนเก้าอี้ หยิบ แซนวิชใส่เข้าปากแล้วเคี้ยวตุ้ยๆ ระหว่างนั้นก็มองไปรอบๆ ฝาเวลา ห้องของ เค้กมีโปสเตอร์หนังสือการ์ตูน กับหุ่นตัวเล็กๆ เยอะมาก วางเต็มทั้งชั้นและโต๊ะ ต่างกันกับห้องของเขาที่มีแต่หนังสือเรียนอย่างเดียว เค้กเคยบอกว่ามันน่าเบื่อ แต่เขาก็ไม่เห็นจะรู้สึกสนุกกับของเล่นพวกนี้ของอีกฝ่ายเลย กลับคิดว่าทำให้ ห้องรกด้วยซ้ำ

ซีอิวกับเค้กเป็นเพื่อนข้างบ้าน รู้จักกันตั้งแต่เกิด เรียนโรงเรียนเดียวกัน ตั้งแต่อนุบาลจนถึงมัธยม แต่ซีอิวเป็นคนเจี๊ยบๆ ถ้าไม่ใช่กับคนที่บ้านหรือ ครอบครัวเค้กก็จะไม่ค่อยพูด ต่างกับอีกฝ่ายที่สนิทกับคนง่าย คุยไปทั่ว ซีอิว คิดว่าตัวเองอาจจะแค่เป็นคนเจี๊ยบร้อย แต่ก็เคยได้ยินเจ้าหอมบอกว่าบางครั้ง อย่างกับคนเก็บตัว

ซีอิวกับเค้กอยู่กันมาแบบพี่น้อง เหมือนส่วนหนึ่งของครอบครัว ยังไม่เคยทะเลาะกันเลยสักครั้ง แล้วก็เพราะรู้จักกันมาตั้งแต่เด็กนี่แหละถึงได้ไม่เคย มีคำหยบาทหลุดออกจากปากเวลาคุยกันเลย แม้ว่ากับเพื่อนคนอื่นที่โรงเรียน เค้กจะปล่อยสัตว์แฟนฟานไปทั่วก็เถอะ

คนตัวโตเดินออกมาหลังจากอาบน้ำแต่งตัวเสร็จ เจ้าของดวงตากลม ออกสีน้ำตาลกว่าปกติที่นึ่งเคี้ยวอาหารแกมตุ๋นอยู่บนเก้าอี้พวงจ้องตัวการ์ตูน

บนโต๊ะไปด้วยก็หันมอง

"เค้กเสร็จแล้วอ้าว" แล้วยังใช้คำแทนตัวนำจี้กั๊กนี้อีก "กินอ้อมยัง"

ชีอ้าวพยักหน้า "อ้อ อ้อมแล้ว"

"เต็มปากเลย" เค้กหัวเราะ ขยับเข้ามาใกล้แล้วชะโงกมองในถุง เหลือข้าวต้มมัดสองอัน เป็นส่วนของเจ้าตัวอย่างที่ว่าชีอ้าวบอก

"ในถุงของเค้ก แล้วก็แซนวิชนี้ด้วย"

คนตัวโตกว่าหยิบแซนวิชสองชิ้นขึ้นมาบีบเข้าด้วยกันแล้วใส่ปากทีเดียว เอื้อมมือไปหยิบถุงข้าวต้มมัดกับกระเป๋านักเรียนจากคอกบัสที่ใช้คลิปปนใบจนแบนมาถือ "ปะ เดี่ยวค่อยไปกินต่อที่โรงเรียน"

ชีอ้าวเหลือบตามองชายเสื้อที่ยังปล่อยสบายอยู่ด้านนอก

"เค้กไม่ใช่เสื้อในกางเกงดิ้อะ"

กางเกงก็สั้น

"เดี๋ยวไปยึดเอาหน้าโรงเรียน"

"ชอบทำผิดกฎโรงเรียน เดี่ยวน้ำพริกกับ"

"อ้าวไม่ต้องบ่นด้วยดิ ให้แม่ป่นคนเดียวก็พอ"

"การบ้านอะ วันนี้ส่งเลขตอนเช้าอะ"

เค้กชะงัก 'ฉิบหายละ' สีหน้าอีกฝ่ายบอกแบบนั้น "ลื้ม"

"..." ชีอ้าวขมวดคิ้ว มองหน้าดำหนิ "ไม่ให้ลอกแล้วนะ"

"ได้ไงอะ ทำเองก็ไม่ทันแล้วเนี่ย"

"เมื่อวานตอนเย็นอ้าวเตือนเค้กแล้ว มัวแต่อ่านการ์ตูน"

คนตัวเล็กกว่าพูดพลางเดินนำออกจากห้องนอน เค้กเดินลงบันไดตามหลัง

มา

"ไว้คราวหน้าจะทำแล้ว ครังนี้ขอลอกหน่อยดิ"

"ไปงานสังคมครั้งก่อนก็พุดัง"

ชีอ้าวหันไปค้อนเมื่อถูกคนด้านหลังผลักศีรษะจนหน้าคว่ำ

"เค้ก!"

"เข้าเดินดิ้อะ ระวังสะดุด"

"แล้วมาล็กหัวก่อนทำไม"

"เค็อกอย่าแกลั้งน้องสิครับ" พรวาประภาเอ่ยปากเมื่อเห็นลูกชายตัวเองยืนเถียงอยู่กับซีอิวที่บ้านได้

ซีอิวขมวดคิ้วเล็กน้อย ความจริงแล้วเขาไม่ชอบเลยเวลาที่บ้านกับพ่อแม่แค่เรียกให้เขาเป็นน้อง ก็แค่เกิดซ้ำกว่าห้าหกเดือนเอง เรียนก็ชั้นเดียวกัน แถมเค็อกยังนิสัยเด็กกว่าอีก ตื่นก็สาย ผักก็ไม่กินด้วย แชนดิวชเมื่อก็เขายังต้องเอามะเขือเทศมากินให้เลย

"เค็กแค่เล่นเองแม่"

"รีบไปเรียนกันได้แล้วครับ แม่เห็นรถเมล์ผ่านไปหลายคันแล้วนะ"

"จ้้นเค็กไปก่อนนะแม่"

"สวัสดีครับน้ำพรวา"

พรวาประภาพยักหน้ารับเมื่อหนึ่งหนุ่มยิ้มกว้างแล้วโบกมือไปมา ในขณะที่อีกหนุ่มประนมมือกลางอกให้อย่างสุภาพ มองลูกสิงสองตัวพากันวิ่งออกจากบ้านไปแล้วยิ้มเอ็นดู

ซีอิวหันไปมองคนที่เกาะข้าวต้มมัดแล้วเอาเข้าปากคำใหญ่ก่อนจะเล็กลง "กััดคำนึงครื่งอัน"

"ใครจะเล็มๆ เหมือนอิวอะ"

"ปากอิวไม่ได้กว้างเหมือนเค็ก อ้าปากที่เหมือนกินหัวอิวได้"

คนถูกหว่าปากกว้างหัวเราะ "อยากลองโดนกินหัวปะล่ะ"

ซีอิวมุยหน้า "รถเมล์มาแล้ว" ก่อนจะเปลี่ยนเรื่องแล้วรีบเดินไปยังรถคันใหญ่ที่มาจอดเทียบตรงหน้า คนเยอะจนลอบกลืนน้ำลาย

ซีอิวเดินนำอีกคนก้าวขึ้นบันไดไป ขมวดคิ้วเมื่อบนรถทั้งร้อนทั้งอึดอัดพยายามเบียดคนเข้าไปจับเหล็กตรงพนักเก้าอี้ติดไว้ เอี้ยวตัวไปมองคนที่มาขึ้นก่อนหลังแล้วเอื้อมมาจับเหล็กข้างๆ มือเขา

"เค็กเห้งออออกแล้วอะ"

"คนเยอะ ร้อน"

"เป้าต้องเลิกมีกระดาดะหีบสี" คนตัวเล็กกว่าบ๊วยปากไปที่กระเป๋ายัดตัวเอง กระเป๋านักเรียนของชีอิวค่อนข้างตุง เพราะโรงเรียนของเขาเป็นระบบ เดินเรียน ไม่มีห้องประจำ โต๊ะที่เรียนเป็นโต๊ะไม้แบบเลกเชอร์ไม่มีลิ้นชักให้เก็บของ เพราะฉะนั้นเขาถึงต้องจัดกระเป๋าทาตามตารางสอนทุกคืนเพื่อเอาหนังสือและสมุดไปให้ครบทุกวิชาที่เรียนในวันนั้นๆ

และนั่นก็เป็นเหตุผลที่ทำให้เขาไม่เข้าใจเลยว่ากระเป๋านั่งทรงสี่เหลี่ยมแบนๆ ของเด็กจะใส่อะไรได้ แค่หนังสือภาษาไทยเล่มเดียวก็นั่งแน่นแล้ว

ในขณะที่เดียวกันอีกคนก็หีบหิ้วหิ้วที่ดึงมาจากม้วนกระดาดะหีบรูปไม้เท้าที่บ้านและพันเป็นวงไว้จากกระเป๋ายัดของเขา แบ่งออกมาสองสามแผ่นเพื่อหีบหิ้ว

"เดี๋ยวนะ" ชีอิวขมวดคิ้วขมับ หันมามองคนข้างหลังตัวเอง "เมื่อไหร่ที่เด็กกินข้าวต้มมัดไม่ใช่เหวอ แล้วเช็ดมือกับอะไร"

คนถูกถามเลิกคิ้ว ก่อนจะหัวเราะแล้วตอบด้วยรอยยิ้มกว้าง "กับกระเป๋ายัดนั่นแหละ" เลยถูกศอกกระแทกเข้าที่ไหล่หนึ่งทีนั่นๆ

[12%]

รตเมล์จอดเยื้องกับประตูทางเข้าด้านหน้าของโรงเรียน ชีอิวลงจากรถโดยมีอีกคนตามลงมาติดๆ

คนตัวโตกว่าลงจากบันไดขั้นสุดท้ายมายืนที่พื้นแล้วเอ่ยปาก "เดี๋ยวก่อนไปเข้าประตูข้างนะ"

"หนีอาจารย์สู่อีกแล้วอะดิ"

"แต่ไม่อยากเจอเฉยๆ"

"ก็เลิกทำผิดกฎโรงเรียนอะ"

"ก็กฎมันเยอะ ใครจะทำได้ทุกอย่าง"

"เลยต้องหนีอยู่แบบนี้"

"ก็ทางเก่งยาวมันไม่เท่า ภูงเท้วยาวก็ไม่เท่า เด็กไม่ชอบ"

ที่อิวสายหน้า "จันอิวเข้าโรงเรียนแล้วนะ อย่าลืมนัดด้วย เมื่อวานเค้ก
ก็ลืม"

"รู้แล้ว เอามาแล้ว"

เจ้าของตาสีน้ำตาลเข้มพยักหน้ารับรู้ ก่อนจะหันหลังเดินเข้าโรงเรียนไป
เค็มมองตามอีกฝ่ายแล้วอมยิ้ม ก่อนจะหันหลังไปในทางตรงข้ามเพื่อไปเข้าอีก
ประตูหนึ่ง

"มาแล้วเหรอ ไหนหนหวาน"

เค็มชักสีหน้าเมื่อเพื่อนสนิทแซวชื่อเขาเป็นรอบที่ร้อยแล้วมั้ง "หนมหวาน
ป้ามึงดิ"

"แก้วกาดเวอร์" ปาล์มหัวเราะ มองตามคนที่วางกระเป๋าลงบนโต๊ะแล้ว
สอดเท้าเข้ามานั่งข้างๆ

"ไอ้พีคไ้ด้อ่ะ"

"เตะบอลกับพวกสแตนด" สแตนดเป็นชื่อแก๊งหนึ่งในห้องที่สนิทกัน

ไม่รู้ทำไมเด็กแก๊งที่โรงเรียนเขามักจะตั้งชื่อตามตำแหน่งที่สังกัดประจำ
ซึ่งเด็กในโรงเรียนจะรู้กันว่าห้ามแหลมมานั่งที่ของเด็กแก๊งเด็ดขาด ไม่งั้นรับรอง
มีมวายนั่นเอง อย่างพวก G.สแตนด ที่ตั้งชื่อแก๊งแบบนี้เพราะนั่งกันตรง
สแตนดหน้าโรงยิม G.เวที ตั้งเพราะนั่งอยู่หน้าเวที ฟังแล้วก็ไม่ได้ขัดหูอะไร

แต่ชื่อแก๊งพวกเขานี้พูดทีไรก็รู้สึกแปลกๆ ทุกครั้ง...

'G.หูกวาง'

พระเจ้า ไม่รู้จะอธิบายความรู้สึกยังไงที่ต้องตั้งชื่อนี้เพราะแหล่งส้มหัว
มีต้นหูกวางขนาดใหญ่ให้ร่มเงาอยู่ ซึ่งนั่นเป็นไอเดียของไอ้ดำ...หน่อมแน้ม
เกินทน

"มึงทำการบ้านเลขยัง" เด็กหนุ่มหันไปถามเพื่อน หลังจากเพิ่งนึกขึ้นได้
ลืมทวงการบ้านจากอิวเลยฉิบหาย

ปาล์มสายหน้า "ยัง ค่อยไปขอลอกในแถว ส่งคาบแรก"

"เซี่ยทันเหรวะ ก็ชื่อเหอะ"

"ทันดี ผอ. พุดน่านจะตายหา" เวลาอื่นๆ มักจะมีปาฏิหาริย์เกิดขึ้นเสมอ
ไม่รู้หรอก ตวัดมือที่เดียวก็ได้เลขมาตัวหนึ่งแล้ว

"มึงดีลไวยังจะลอกใคร"

"ดีลไวยังไง มึงลอกกับกูก็ได้"

"ลอกด้วยกันก็ไม่เนียนดิอะ แบ่งกันไปแบ่งกันมาเดี๋ยว'จารย์'คุมแถวเห็น"
เคັกขมวดคิ้ว เกาหัวแกรก

"แล้วยังไง จะหาคนดีลตอนนี้ทันปะล่ะ"

"..." คนนะไม่ต้องหาหรอก มีอยู่แล้ว

แต่ประเด็นคืออีกฝ่ายจะยอมให้หรือเปล่าเนี่ยสิ...

"ไม่เอา อ้าวพูดแล้วไม่คืนคำ" คนที่นั่งอ่านหนังสือฆ่าเวลาอยู่ที่โต๊ะริม
สระบัวเอ่ยปากหลังจากฟังประโยคขอร้องเดิมๆ ซ้ำเป็นครั้งที่สอง

คนตัวโตแทบจะคุกเข่าลงที่พื้น "ให้อ้าว นี่จะเข้าแถวแล้วเนี่ย ถ้าอ้าวไม่ให้
ตอนนี้เค้าลอกไม่ทันแล้วนะ"

"ถ้าเค้าทำตั้งแต่เมื่อคืนมันก็ทัน"

"พูดโงะเรื่องที่ผ่านไปแล้วยอะ นิ่งไหม้แมะขึ้นกลับไปได้ปะล่ะ อ้าวมี
ลิ้นชักม่อนเหร"

ที่อ้าวขมวดคิ้ว ค้อนตาเขยวใส่ "ไม่ขำ"

"เค้าก็ไม่ได้ขอให้คุณขำ เค้าอยากได้สมุดการบ้านเลข"

"..."

"เดี๋ยวรีบลอกแล้วจะเอาไปส่งกับหัวหน้าห้องให้เลย"

"..."

"นะ"

ที่อ้าวมูยหน้า ไม่ต้องมาทำเสียงอ่อนเสียงอ่อนเลย "ถ้าครั้งนี้อ้าวให้อีก
เดี๋ยวเค้าก็ได้ใจ ต่อไปก็ไม่ยอมทำเอง"

"ครึ่งหน้าจะทำเองแล้ว โอเคปะ"

"..."

"เดี๋ยวพอกลับบ้านเค้าไปนั่งทำกับข้าวที่ห้องเลยเอ้า"

คนตัวเล็กกว่าถอนหายใจ หยิบกระบะเป้าเป้ามาเปิด หยิบสมุดที่อยู่หน้าสุดส่งให้คนที่ยิ้มจนตาหยีรอ "อะ ส่งให้อี๊ด้วย"

"ขอบคุณนะครีชีอ๊ว" เด็กเอ๋อเสียงใส ยิ้มกว้างให้อีกหนึ่งที่พลางรีบคว้าสมุดเล่มบางมาถือเหมือนกลัวว่าเขาจะเปลี่ยนใจเข้าเสียก่อน

"อ้อ ไปได้แล้ว ไม่ต้องมาคุยเยอะ"

"ไล่อีก" เด็กถอนหายใจ "นั่งคนเดียวแบบนี้ไม่เหงาเหรอ"

"ไม่เหงา" ชีอ๊วตอบกลับทันควัน "เดี๋ยวพี่กับกั้งก็มาแล้ว"

"ก็ตอนนี้อยู่ไม่มา"

"...อยู่แบบนี้สบายใจแล้ว" ชีอ๊วเอ๋อเสียงอ่อน เขาไม่ค่อยชอบอยู่กับเด็กสองคนข้างนอกเท่าไร

"เค้านั่งด้วยไม่สบายใจตรงไหน"

ชีอ๊วสายหน้า "อยู่กับเค้าเยอะๆ จะกลายเป็นจุดสนใจ" เขาไม่ชอบ ไม่ถนัดได้ยืนแบบนี้แล้วอีกฝ่ายก็ถอนหายใจยาว "โอเค จั่งเค้าไปก่อนนะ"

"อ้อ"

"เลิกเรียนแล้วเจอกันที่ป้ายรถเมล์สอง โศเคไหม"

ชีอ๊วพยักหน้ารับ มองหน้าคนที่อมยิ้มมุมปากอีกครั้ง ก่อนจะมองเจ้าตัวหันหลังเดินกลับไปทางที่มาจากเมื่อครู

วันนี้เข้าแถวแผนหนึ่งกลางสนาม เรียงตามชั้นปี หลังจากที่ได้เคารพธงชาติและสวดมนต์เสร็จแล้ว อาจารย์หน้าเวทีก็ให้นั่งลง วันนี้ ผอ. ก็คงพูดยาวอีกตามเคย ชีอ๊วแอบเอี้ยวตัวไปมองท้ายแถว เห็นศีรษะของเด็กเดินขึ้นมาจากเพื่อนคนอื่น เจ้าตัวก้มๆ เงยๆ มือก็ลอกการบ้านอีกๆ

เจ้าของเล่มต้นฉบับถอนหายใจ ไม่รู้ว่าโชคดีหรือเปล่าที่ปีนี้ได้มาอยู่ห้องเดียวกัน ความจริงแล้วชีอ๊วสนิทกับเค้ามากก็ควรจะได้ใจที่ได้อยู่โรงเรียนเดียวกัน เรียนห้องเดียวกัน และน่าจะนั่งข้างกัน แต่นั่นก็เป็นแค่มโนภาพของครอบครัวเขากับอีกฝ่าย เพราะในความเป็นจริงเวลาอยู่ในรั้วโรงเรียนเรา

คุยกันน้อยมากพยายามทำตัวให้ไม่สนิทกันเกินเพื่อนคนอื่น ถ้าไม่ใช่เพื่อนในกลุ่มก็จะไม่รู้เลยว่าบ้านพวกเขาอยู่ข้างกัน

ซีอิวเคยคิดจะพยายามแล้ว...

แต่เพราะว่าเค้าแตกต่างจากซีอิวมากเกินไป เค้ามีเพื่อนเยอะ ยิ้มง่าย คุยเก่ง มีแต่คนชอบ เป็นจุดสนใจ เดินไปไหนก็มีแต่คนทักมีแต่คนมอง แต่ซีอิวไม่ใช่ ซีอิวทำตัวไม่ถูกทุกครั้งเวลามีคนทักเค้า ซีอิวไม่รู้จะมองอะไร ไม่รู้จะทำหน้าแบบไหน ทำตัวไม่ถูก เหมือนเป็นชิ้นส่วนที่ถูกลืม

ซีอิวถนัดอยู่เงียบๆ มากกว่า

"ร้อนระมัด"

คนตัวเล็กละลายตาจากเพื่อนข้างบ้านหันมามองคนที่นั่งอยู่ข้างหน้า "กั๊งเอาระดาศใหม่"

"ไม่เป็นไร เช็ดแขนเสื้อไปแล้ว" เจ้าตัวตอบกลับ แล้วเหลือบมาสบตา "เช็ดหน้าตัวเองเหอะ เหงื่อออกแล้วนั่น" พูดจบก็มองเพื่อนตัวเองก็มึนหยาบกระดาศทืซซุออกจากระเป๋ามาซับขมับ

กั๊งเป็นเด็กผู้ชายหน้าตาดีผมหยักศกเล็กน้อยที่จริงๆ น่าจะฮอตมาก แต่เพราะสีหน้าไม่รับแขกและท่าทางไม่เป็นมิตร ขี้ราคาญเลยไม่ชอบเสียงดัง รักสันโดษเลยไม่ชอบวุ่นวายกับใคร เกลียดอากาศร้อนเลยไม่ชอบกีฬาที่ทำให้เหงื่อออก

"เห็นพวกเค้าล่อการบ้านกันอีกๆ ในแถวอีกละ" ท็อฟฟี่ที่นั่งอยู่ข้างหลังซีอิวเอ่ยปาก "มันยืมอิวไปลอกบ๊ะเนี่ย"

ซีอิวพยักหน้า "อ้อ เค้าลืมหา"

"ขี้เกียจอะดิ"

ซีอิวรู้จักท็อฟฟี่ตั้งแต่ ม.สอง เป็นเพื่อนคนแรกในโรงเรียน ที่จริงก็พอจะรู้ว่าตัวเองหาเพื่อนได้ช้าไปหน่อย แต่ตอนขึ้นมัธยมปีแรกอะไรมันก็ใหม่ไปหมด แถมยังไม่รู้จะคุยกับใคร มองไปทางไหนก็เห็นมีกลุ่มกันแล้วทั้งนั้น สุดท้ายเลยได้แต่นั่งเงียบจนหมดวัน ตอนแรกก็หัวนึ่ๆ แต่พอเรียนไปเรื่อยๆ ก็พบว่าอยู่คนเดียวก็สบายใจดี จำได้ว่าเค้าตีโพยตีพายแทบตายตอนรู้ว่าเขาไม่มีเพื่อน

ดีแล้วที่อยู่กันคนละห้อง ไม่อย่างนั้นต้องมาวุ่นวายแน่ๆ

โชคดีที่พอเลื่อนชั้นก็ได้มาอยู่ห้องเดียวกับท็อฟฟี่ ต่อเนื่องมาจนถึงปีนี้อีกฝ่ายเป็นเด็กผู้ชายผิวขาวจืดๆ ตาตีเหมือนอาทิตย์มีเนื้อมันๆ อวบกกำลังดีน่ากอด "แค่ลืมทำไว้ครึ่งหน้าแค่นั้นเอง" ซีอีวเอาคำที่ฝ่ายนั้นสัญญาไว้มาพูด กังอมนยิ้ม "หน้าซื่อจนดูโง่เลย"

"หมายถึงใคร"

"เปล่าหรอก" คนตัวโตกว่าส่ายหน้า เหล่สมองเพื่อน "แปลกดีเนอะ เป็นเพื่อนสนิทกันที่บ้าน แต่พออยู่โรงเรียนต้องทำเหมือนห่างเหิน"

"ไม่เห็นแปลกเลย"

"ทำไมไม่แปลก"

"ก็ตอนอยู่โรงเรียนเด็กก็มีโลกของตัวเอง เรามีโลกของเรา"

คนฟังทำหน้าไม่เข้าใจ "โลกอะไร"

"ก็ต่างคนต่างอยู่" ซีอีวทำหน้าจริงจัง พยายามอธิบาย "ถึงเองก็มีโลกของตัวเอง แต่โลกของเรากับกันมีอะไรเหมือนกัน"

เจ้าของผมหยักศกหัวเราะ "อะไรที่เหมือน"

"ก็โลกของกันเจ็บ โลกของเราก็เจ็บ เลยอยู่ด้วยกันได้"

"..."

"แต่โลกของเด็กเลี้ยงดัง เข้าไปใกล้แล้วเราทำตัวไม่ถูก"

"มีปัญหากับการเข้าสังคมหรือไงอะ"

"แล้วก็มีปัญหาป่ะละ"

"ถามย้อนอีก" คนตัวสูงกว่าแคนหัวเราะ "ไม่มี สบายใจแบบนี้"

"เราก็เหมือนกันนั่นแหละ"

เด็กหัวดีกะพริบตาถี่ๆ ตอนที่อีกฝ่ายพูดแบบนั้น เขาเข้าใจสิ่งที่ซีอีวหมายถึง ถ้าเป็นคนอื่นฟังอาจจะละความสนใจไปตั้งแต่ประโยคที่สองแล้วแอบคิดในใจว่าไอ้นี้พูดบ้าอะไรของมัน แต่สำหรับเขากลับไม่ใช่แบบนั้น ซีอีวเป็นคนมีความคิดต่างๆ ที่หากไม่เข้าใจก็จะดูซับซ้อน

เพราะแบบนั้นเขาถึงไม่รำคาญ

"แต่โลกเราไม่เสียบอะอึว" ท็อฟฟี่ที่นั่งฟังเพื่อนสองคนคุยกันเอ่ยปาก
แทรกด้วยรอยยิ้ม ชอบคุยอะไรกันงๆ อยู่เรื่อย

"โลกของพี่ไม่เสียบ แต่เสียงไม่ดังเกินไป เราสบายใจ"

ท็อฟฟี่หัวเราะแม้จะไม่เข้าใจ เอื้อมมือไปตึงแก้มของเพื่อนสนิทที่ยิ้มจน
ตาหยี "งั้นเราก็นั่งสบายใจด้วย"

กึ่งส่ายหน้ากับการโอ้อ้ออึวเป็นเด็กของคนตรงหน้า ก่อนจะเหลือบมองไป
ทางท้ายแถว เจ้าของโลกใบใหญ่ที่เสียงดังจนคนตัวเล็กข้างๆ นี่ไม่ยอมเข้าใกล้
เพราะโลกภายนอกต่างกันเกินไป...

เลยหนีไปสร้างโลกส่วนตัวกันสองคนที่บ้านสินะ

ตัวอย่าง